

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 96. Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.
SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (*Cap de redacció*), Lola Carrasco, Xavier Mínguez, Joan Morales, Ignasi Pellicer i Rafa Gil (*Fotògraf*).

REDACCIÓ BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: F. Robert (Andorra), C. Bellmunt (Tarragona), I. Belda (Alacant), X. Planas (Girona), P. Codonyan (Perpinyà), J. Casaprima (Lleida).

RÚBRIQUES: Andreu Alfaro, Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fàbia Estapé, Joan F. Mira, Vicent Partal, J.J. Pérez Benloch, Manuel Vicent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandés, S. Alcalà, L.I. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, Romà de la Calle, C. Capdevila, Antoni Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferrer, V. Franch, C. Gàmez, J.L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J.M. Játiva, J. M. Lloró, J. Marí, J. Morell, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sibera, M. Soler, F. Torrent, X.R. Trigo, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: J. Andrés, S. Llosà, J. Morera, V. Navarro i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (*Cap de publicitat*), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (*Correcció lingüística*), Lina Casanovas (*Maquetació*), Rosanna Puchades (*Textos*).

DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES:

Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Añón.

IMPRESSIÓ: Rotogràfica Valenciana SAL.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Control difusió:

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

¿Què fem amb Maastricht?

Si més no, el referèndum francès sobre Maastricht ja ha tingut una virtut: tothom parla del Tractat. La construcció europea ha deixat de ser el clos vedat dels governs i s'ha escampat per tota la societat.

Tothom opina. Que ho faça amb coneixements suficients o no i per unes raons exactes, ja és un altre tema. Millor: és un tema, malgrat tot secundari.

Perquè el que era perillós, i encara ho és, és que la construcció europea es fera al marge dels ciutadans. No diem d'esquenes a ells perquè els governs europeus comunitaris, sense excepció, són triats pels ciutadans i, en les urnes, responen davant ells. Però sí que diem que els governs s'han deixat dur per una certa precipitació que ha deixat al marge el debat popular, en un tema on aquest hauria de ser decisiu.

I ho hauria de ser perquè no s'està posant en marxa un procés anecdòtic, sinó un de fonamental. Estem discutint (o hauríem d'estar discutint) ni més ni menys que les bases constitucionals del nostre futur. El marc legal pel qual es regirà d'ací uns anys la nostra societat. Els catalans del nord, com a mínim, ja tindran dret aquesta setmana a votar si volen o no volen ser regits a través dels acords aprovats a Maastricht pels dotze governs. No decidiran sols, sinó com a part de França, però ¿i al sud, a sota els Pirineus?

Aquests dies ja s'han aixecat veus exigint un referèndum també a l'estat espanyol. Hi ha, però, una prèvia: podem discutir si cal fer o no el referèndum, hi hauria arguments a favor i en contra. Però el que ningú sentirà és la necessitat imperiosa de saber més sobre Maastricht. Perquè no és que en tinguem dret sinó que n'hauríem d'estar obligats, com a ciutadans, a l'interès pels fets transcendents del nostre futur.

És cert que algunes institucions, a cavall de la fúria dels referèndums a Europa, han començat a difondre els continguts del Tractat. Però és poc. La majoria dels ciutadans conti-

nuen ignorants del que ens juguem amb l'aprovació o el rebuig d'aquesta primera reforma del Tractat de Roma.

D'això, però, en som una mica responsables. És cert. Potser pressionats per l'estiu olímpic hem deixat passar uns mesos vitals i ara ens trobem abocats a un calendari molt precipitat. El govern espanyol vol aprovar el Tractat per la via parlamentària durant la tardor. Potser no hi haurà temps de crear, fins aleshores, un estat d'opinió –siga el que siga– sobre la importància del tema, però, almenys, ho hauríem d'intentar.

És cert que veiem una mica massa de lluny la realitat institucional europea. I així és significatiu que aquest 1992 se celebri l'Onze de Setembre sense que l'aprovació o no de la constitució europea siga un tema central de la commemoració. És, d'alguna manera, com si les manifestacions del 1977, 1978, 1979, –les de l'Onze i totes– hagueren obviat a la Constitució espanyola o als diferents estatuts. No es percep igual, és cert. Però aquest és exactament el problema. La diferència d'entusiasme i voluntat de saber és massa gran. És comprensible que els ciutadans no ens adonem que la importància del Tractat de Maastricht i de la Constitució espanyola són parelles. Una mica menys Maastricht, si es vol, però només una mica menys. És comprensible. Però també és perillós. I, sobretot, és un error. Si el nostre futur és Europa, Maastricht és la pedra angular sobre la qual s'assenta aquesta. Hauríem de reflexionar sobre això.

